

3. neděle postní

Liturgické texty

1. čtení: Ex 20,1-17

Žalm 19,8.9.10.11

2. čtení: 1 Kor 1,22-25

Evangelium: Jan 2,13-25

„Jakým znamením nám dokážeš, že tohle smíš dělat?“

Jakým právem Bůh dává lidem příkazy? První čtení (vyhlášení Desatera) demonstruje absolutní Boží svrchovanost. Bůh při tom poznamenává: „*Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví.*“ Připomíná člověku, že má na něj právo. „*Já jsem tě vyvedl...*“ a zároveň také, že má moc. Právo a moc je na straně Boha. Divy a znamení, která dělal Mojžíš před faraonem, byly všechny konány na Boží rozkaz a tak také z jeho moci. Mojžíš byl pouhým vykonavatelem. A poslední znamení - smrt prvorozených - bylo zcela v Boží režii. Bůh je ten, kdo *"usmrcuje i oživuje."* (1 Samuelova 2, 6). Má právo na život člověka, protože jsme *"hlína, vzešlá z jeho rukou."* (Izaiáš 64, 7). Hlavní smysl Desatera není v tom, dát lidem pravidla, "aby se tady na zemi nepozabíjeli", ale manifestovat toto Boží právo nad člověkem. Z toho důvodu také zní první přikázání tak, jak zní. *"Nebudeš mít jiné bohy mimo mě. Neuděláš si modlu, totiž žádnou podobu toho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit."* Se stejnou razancí vystupuje Pán Ježíš při vyčištění chrámu. **On** je v chrámu doma. Chrám je **jeho** příbytkem. Námitka, že se chrám stavěl čtyřicet šest let prozrazuje přístup Ježíšových oponentů. To **oni** postavili chrám, je to **jejich** chrám. Základní otázka dnešní neděle tedy zní: Kdo má právo klást si podmínky? Bůh, nebo člověk?

Svatý Pavel si povzdechne: *"Židé si přejí zázraky, Řekové zase hledají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného."* Před Ukřižovaným musíme stát všichni s otevřenou pusou, v údivu a v pokoře. To je ta pravá moudrost. *"Neboť „pošetilá“ Boží věc je moudřejší než lidé a „slabá“ Boží věc je silnější než lidé."* Věříme, že Bůh je dost mocný a že má právo být pro nás tou nejvyšší autoritou? Nebo ho jen občas "přibereme do party," pokud se nám to zrovna hodí, pokud by nám zrovna mohl být užitečný?

Víme, že Pán Ježíš měl na mysli chrám svého těla, který hodlal ve třech dnech obnovit. Víme také, že to dokázal. Dokázal by to samozřejmě "i za kratší dobu", klidně i okamžitě, ve chvíli své smrti. Ale to bychom pak nebyli schopni to vůbec postřehnout. Slova svaté Marty o Lazarovi, že "už je v hrobě čtyři dny, už se rozkládá" poukazují na tu samou věc. Dát do pořádku něco takového, jako mrtvé tělo a po takové době, je přece mimo lidské schopnosti. Asi sledujete - doufám, že ne příliš intenzivně, jak se svět i naše republika není schopná vypořádat s virem. Pořád se ukájíme nadějí, že "už jen pár týdnů vydržet" a vše bude dobré. Vše bude zase ve starých kolejích. "Zvládneme to" nebo "Společně to zvládneme" jsou hesla doby. Možná ještě, u nás křesťanů, "S Boží pomocí to zvládneme." Úryvky dnešní neděle nás však upozorňují na zcela odlišný přístup: Pokud budeme brát Boha jen jako "pomocníka" a ne jako Svrchovaného Pána našich životů, nezvládneme nic.

P. Karel